

Arrest

nr. 62 217 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN TIEGHEM, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 29 december 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 4 maart 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.03.2010 bij onze diensten werd ingediend door :

A., M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te P. op 28.02.1939

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid), m.n. :

Artikel 7, § 1, (2° en 3°) van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 verduidelijkt dat de aanvraag moet vergezeld gaan van “een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet” en van “enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk” met betrekking tot deze ziekte. Hetzelfde Artikel 7, § 2, zegt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart “indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd”. Deze drie inlichtingen zijn niet alleen nuttig, maar onontbeerlijk voor een correcte beoordeling van de aanvraag in de zin der wet en dat de afwezigheid van een ervan in de inleidende aanvraag bijgevolg neerkomt op slechts gedeeltelijke mededeling van alle medische dienstige informatie, leidend tot onontvankelijkheid in toepassing van Art 7, § 2, van het KB van 17/05/07.

Hoewel door de advocaat in de inventaris der stukken wordt vermeld dat een medisch getuigschrift aangaande de ziekte en andere medische attesten de aanvraag vergezellen, werden aan onze diensten in de 9ter aanvraag dd. 05.03.2010 deze stukken niet overgemaakt, hetgeen tot de onontvankelijkheid leidt van dit verzoek.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van beide partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 10 en 11 Gecoördineerde Grondwet; Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 25 van de Universele verklaring van de rechten van de mens

Manifeste beoordelingsfout.

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake ontvankelijkheid niet wettig is Verzoekende partij voegde wel degelijk medische attesten toe dd. 1.3.2010 volgens inventaris. Verzoeker voegt deze nogmaals toe.

Over de ontvankelijkheid van een dossier art. 9ter VW beslist een ambtenaar van DVZ. Hij zal onder meer nagaan of het dossier volledig is. Dit houdt in dat hij ook nakijkt of er een medisch attest bij de aanvraag is gevoegd. Hij is niet bevoegd om over de inhoud daarvan te oordelen. Hij zal wel controleren of het attest door een arts is opgesteld, zoals de Vreemdelingenwet vereist. Indien de aanvraag ontvankelijk is, wordt de ernst van het medisch risico door een arts ingeschat. Bijkomende medische elementen die recenter zijn dan de aanvraag worden wél geëvalueerd in de beslissing over de gegrondheid.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet.

Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming.

In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel "risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling).

Wanneer er zou beslist worden tot een weigering van verblijf, en verwijdering van het grondgebied, dan kan er sprake zijn van een schending van artikel 25 van de Universele verklaring van de rechten van de mens.

Deze stelt dat "eenieder recht heeft op een levensstandaard, die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin, waaronder inbegrepen voeding, kleding, huisvesting en geneeskundige verzorging en de noodzakelijke sociale diensten, alsmede het recht op voorziening in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, ontstaan ten gevolge van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil."

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in ons land en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die

rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat er in de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf twee fasen zijn die onderzocht worden. Enerzijds de ontvankelijkheidsvoorwaarden en anderzijds, indien de aanvraag ontvankelijk wordt bevonden, de gegrondheid van de aanvraag. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift argumenten uiteenzet aangaande de gegrondheid van zijn aanvraag die *in casu* niet behandeld dienden te worden aangezien het gaat om een aanvraag die onontvankelijk werd verklaard.

Zoals de bestreden beslissing duidelijk weergeeft in overeenstemming met de gegevens van het administratief dossier, blijkt dat de inventaris van de aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk melding maakt van een medisch getuigschrift, maar dat dit stuk niet bij de aanvraag was gevoegd. Bovendien bevindt dit stuk zich niet in het dossier. Dit betekent dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvereisten die gesteld worden in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en verduidelijkt worden door artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Uit een samenlezen van deze artikelen volgt dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk kan worden verklaard indien de documenten en inlichtingen conform artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 niet of slechts gedeeltelijk werden overgemaakt. Verzoekster betwist dit niet. Waar verzoekster beweert dat zij wel degelijk de medische attesten heeft overgemaakt, stelt de verwerende partij vast dat deze bewering niet strookt met de gegevens van het administratief dossier.

Artikel 9ter, § 4 van de vreemdelingenwet is niet van toepassing, nu er nergens melding wordt gemaakt van een ernstig vermoeden dat verzoekster zich schuldig zou hebben gemaakt aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid.

Waar verzoekster de schending aanhaalt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), benadrukt de verwerende partij dat dit enkel betrekking heeft op de gegrondheidsfase en niet op de ontvankelijkheidsfase.

De Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens heeft geen directe werking waardoor verzoekster zich hierop niet kan beroepen. Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden worden door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 7, §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en enig ander dienstige informatie of dienstig stuk met betrekking tot de ziekte. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van verzoekers aanvraag als volgt:

*“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken.
(...).”*

Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk een medisch attest heeft voorgelegd en dat de bestreden beslissing op dit punt niet correct is gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt overwogen:

*“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:
Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid), m.n. :
Artikel 7, § 1, (2° en 3°) van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 verduidelijkt dat de aanvraag moet vergezeld gaan van “een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet” en van “enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk” met betrekking tot deze ziekte. Hetzelfde Artikel 7, § 2, zegt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart “indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd”. Deze drie inlichtingen zijn niet alleen nuttig, maar onontbeerlijk voor een correcte beoordeling van de aanvraag in de zin der wet en dat de afwezigheid van een ervan in de inleidende aanvraag bijgevolg neerkomt op slechts gedeeltelijke mededeling van alle medische dienstige informatie, leidend tot onontvankelijkheid in toepassing van Art 7, § 2, van het KB van 17/05/07.
Hoewel door de advocaat in de inventaris der stukken wordt vermeld dat een medisch getuigschrift aangaande de ziekte en andere medische attesten de aanvraag vergezellen, werden aan onze diensten in de 9ter aanvraag dd. 05.03.2010 deze stukken niet overgemaakt, hetgeen tot de onontvankelijkheid leidt van dit verzoek.”*

Verzoekster betwist niet dat zij een medisch getuigschrift diende voor te leggen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag van 4 maart 2010 in de inventaris melding maakte van “2/ een medisch getuigschrift aangaande de ziekte 3/ andere dienstige medische attesten” maar dat deze niet bijgevoegd werden. Deze stukken bevinden zich niet in het administratief dossier.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen medisch attest heeft gevoegd bij haar aanvraag, kon de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding oordelen dat er geen dergelijke stukken werden overgemaakt zodat dit leidt tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

De loutere bewering van verzoekster dat zij wel een medisch attest voorlegde, doet hieraan geen afbreuk, nu dit niet blijkt uit de stukken van het dossier. Waar verzoekster ten slotte in het verzoekschrift stelt dat zij deze stukken "nogmaals" toevoegt, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster ook nu nalaat deze stukken bij te voegen. Zij werden immers niet gevoegd bij het verzoekschrift.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de motiveringsplicht en de schending van artikel 3 van het EVRM, herhaalt de Raad dat de gemachtigde in alle redelijkheid de aanvraag onontvankelijk kon verklaren omdat verzoekster geen medisch attest bij haar aanvraag had gevoegd. Dit volstaat als motivering voor de beslissing waarin wordt besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. In de bestreden beslissing wordt bovendien het volgende vermeld:

"Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij aan verzoekster de mogelijkheid biedt om, mocht zij het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, een verlenging van de termijn daarvan te vragen mits voorlegging van een medisch attest. De verwerende partij zal dus niet tot verwijdering van verzoekster van het grondgebied overgaan vooraleer de elementen die zij zou aanvoeren in verband met haar medische toestand, onderzocht zijn. De huidige bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. Verzoekster kan dus niet met goed gevolg de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De verwijzing naar de voorbereidende werkzaamheden van de wijzigingen aan de vreemdelingenwet is niet ter zake dienend, nu verzoekster niet valt onder de toepassing van artikel 9ter, § 4 van de vreemdelingenwet en nu in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat verzoekster, bij een eventuele verwijderingsmaatregel, medische elementen kan doen gelden voor de verlenging van deze maatregel. Er is in dit verband evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

De verwijzing naar de toestand in verzoeksters land van herkomst is evenmin ter zake dienend in het raam van een beroep tegen de onontvankelijk verklaring van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij het vaststaat dat verzoekster geen medisch attest heeft ingediend.

Verzoekster zet niet met concrete gegevens uiteen in welk opzicht de bestreden beslissing die haar aanvraag onontvankelijk verklaart en geen verwijderingsmaatregel inhoudt, een schending zou uitmaken van artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, nog daargelaten de vraag of deze bepaling directe werking heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt uit de stukken van het dossier niet dat verzoekster een medisch attest heeft ingediend. Bij het nemen van de beslissing kon dan ook geen rekening worden gehouden met stukken die niet voorgelegd waren.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen, in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET